

Vuosi elämästäni

Se oli kaunis talvipäivä vuoden 2010 alkupuolella. Matkaan oli lähdeä Kuopiosta kohti Karvi-on kanavaa. Kuljettaimme reilun tunnin pitkän itäsuomalaisen talvimaisema saavui perille. Auto kaartui leirintäalueen päärakennuksen eteen. Istuin autossa ja katselin edessä olevaa hirsirakennusta. Ensi-vaikutelma oli suoraan shokeeraava; vieraat vastaanotti ulkokuoreltaan ränsistynyt ja nuhjuinen pirtti, jonka päädyssä roikkui ruosteisella rautalangalla kiinnitetty, hajonnut valomains. Pihapiirissä oli useanlaatuista romua siellä sun täällä ja ikäänkään pisteenä iin päälle talon edustaa myötäili mukavan mukittellevasti lumen alta pilkistelevä vihreä lanka-aita, joka oli ilmeisesti terrassaidan virkaa kesäaikaan toimitantun.

Ajatus siitä, että lähtisin takaisin nopeasti ja samoja jälkiä kuin tulinkin oli todella lähellä toteutua. Ensimmäisistä kyyteistä toivuttuani nousin kuitenkin autosta ja astuin sisälle tupaan. Vastaanottokomitean kanssa juotiin kupit kahvia ja siirryttiin kiertämään aluetta. Itseasiassa luntia oli sinä(kin) talvena satanut runsaasti ja alueen kiertäminen oli lähinnä munaiskuita myöten hangassa rakkaamista. No, joka tapauksessa rahneukset kiertettiin ja katseltiin sekä tonttia hahmoteltiin, joten vierailu oli tavoitteensa täytynyt. Useampi tuntihan siinä sitten kuitenkin vierähti ennenkuin kotiinlähden aika koitti.

"TULIPAHAN KÄYTYÄ" mietin matkalla kotiin. Ja pariin päivään en koko Karvion vierailuani ajatellut.

Viikko pari kului ja ajatus vierailustani oli hiipinyt taasen mieleeni. Aloin jälleen perehtyä alueen historiaan, aiempien yrittäjien toimintaan ja heidän tuottamiin palveluihin, alueella vieraileviin ja majoittuviin matkailijoihin, mökkiläisiin sekä paikallisiin. Lukuja tutkittiin ja laskettiin. Todettiin, visioitiin, mietittiin. Alueen monivuotinen matkailuhistoria kiinnostui. Kävijämäärät ja yöpyjät olivat todellakin vuosien saatossa löytäneet Karvion.

Kun päätös oli paikan ostamisesta syntynyt, aloitettiin oikeasti kaupan käynti. Erilaisten monivaihteisten vaiheiden jälkeen kauppa sinetöitiin viime vuoden toukokuussa.

JA SITTEEN alkoi kiire! Kesä painoi päälle kuin hyökyaalto ja paikat oli saatava siihen kuntoon, että alueelle saattoi majoittujia ja päiväkävijöitä päästä. Maalattiin, purettiin, rakennettiin uutta, kunnostettiin vanhaa, ajettiin soraa, kaivettiin pihaa, kaadettiin puustoa, raivattiin pusikoita... Vauhti oli melkoista ja tontilla pyöri porukkaa kuin siellä kuuluisassa Viikilässä kissoja. Oli kirvesmiestä, sähkö-

kömiestä, putkimestä, maalaria, lautapoiikia ja muita kisailejia. Kesäkuun alkuun paikka avattiin, mutta perusrakennukset jatkuivat koko kauden. Työtä riitti, eikä yhtenäkkään aamuna ollut ongelmaa, että mitään sitä tänään tekisi.

VIIME KESÄ oli lämmin, kuten kaikki sen vielä hyvin muistaa. Keli on tämältyypisten matkailukohteiden paras markkinamies ja kyllähän se täytyy todeta, että matkailija liikkui hyvin ja kävi pyydäkseen. Kävimäärä niin yöpyjissä kuin päiväkävijöissä matkailu oli positiivinen yllätys verrattuna siihen mitä uskalsimme odottaa. Matkailukauden aloitus meni melkoisessa sumussa, sen verran repäisevä remottistartti ja mukavan kireinen alkukesä vei mehuja kaiken sen univelan ja kuumuuden sekoittamana. Mutta mukavaa oli!

HEINÄ-ELOKUUN helteiden jälkeen saapui syksy ja alue hiljeni. Aluksi tuntui oudolta; missä kaikki ihmiset ovat? Illat pimenivät ja syksy koitti. Jo kesäaikaan olimme tehneet päätöksen, että talvikaudella paikka pidetään auki viikonloppuisin ja tilauksesta. Ja se mikä oli päätetty niin myös piti. Pimeät kylmät talvipakkasillat oli pian todellisuutta ja helteistä oli muisto vain. Tosin talven pimeinä pakkailtoina sitä välillä mietti, että onko tässä touhussa oikeasti mitään järkeä. Mutta kun hommassa kuin hommassa on se mielekkäys siellä sisällä jossain, niin se jaksaa kantaa.

Oikeasti.

TALVEN JÄLKEEN tulee kevät ja nyt ollaan jo toukokuussa. Tätä kirjoitettaessa on kulunut päivälleen vuosi, kun kauppakirjat allekirjoitettiin. Työntäyteinen ja haastava, mutta myös paljon antava ja erittäin mielenkiintoinen. Moni asia on muuttunut ja paljon saatu aikaan, vaikka itse kehunkin. Toissa talviset kauhukuvat on pyyhitty pois ja pirteämpää ilmettä on löydetty. Tässä yhteydessä on kiitettävä paikallisia talkoohenkisiä ihmisiä ja ammattitaitoisia urakoitsijoita, joita ilman projektin käynnistäminen olisi ollut huomattavasti vaikeampaa. Ilolla on todettava, että vastaanotto on ollut lämmin ja verkostoituminen on ollut luontaisaa.

Ensimmäinen toimintavuosi takana ja olo on levollinen. Kuluneen talven sekä kevään mittaan perusrakennuksia ja erinäisiä palvelujen kehittämisiä on taas puuhasteltu. Tällaisissa paikoissa on hyvin yleistä, että aina on jotain kehitettävää ja parannettavaa. Eli paljon virtaa vielä Karvion koskessa vettä ennenkuin valmistu tulee. Joka tapauksessa kesä odotetaan; tilauksella on sopivan lämmin ja erittäin kaupallinen kesä. Ei ole paljoa vaadittu...

OMASTA JA edustamani yrityksen puolesta toivotan kaikille mukavan rentouttavaa ja lämmitä kesää... Ja en malta olla käyttämättä tilaisuutta hyväkseni vaan lisään, että tulokehään käymään Heinävedellä ja meillä.

PETTERI VENÄLÄINEN
Karvion Lomakeskuksen yrittäjä

EI • JAA

Ukkospelosta pääsee

TUMMUVA TAIVAANKANSI ja ukkosmyrskyn alkava murahtelu saavat osan ihmisistä paniikin valtaan. Ukkospelon kanssa voi oppia elämään, mutta siitä voi olla vaikea päästä täysin eroon.

Ellei sitten käy niin kuin minulle teini-ään kynnyksellä. Olin kuullut hurjia tarinoita äitini syntymäkodin ylä riehuneista ukkosista. Onkimäki, Soinilansalmelta muutaman kilometrin verran Leppävirran kirkonkylään päin, oli otollinen paikka salamoinnin seuraamiseen. Rajut ukkoskuurot pyyhkivät korkealla maella sijaitsevan talon yli kesäisin. Kuvaukset pallosalaman tunkeutumisesta sisätiloihin nostivat lapsen niskakarvat pystyyn.

EIKÄ LIOIIN helpotusta tarjonnut Puurtilassa sijainneen lapsuuden kotini historiakaan. Edellisen omistajaperheen ukkosta kovasti pelännyt emäntä oli paennut kerran perunakuoppaan ukkosilmaa. Salama iski kuopan juurella olleeseen isoon koivuun. Emäntä säikähti kuollakseen mutta ei kuollut. Ei siis ihme, että ukkonen vei kaiken ilon kesistä. Olisin römynti sängyn alle kuten vuosikymmeniä myöhemmin koiramme täällä Heinävedellä, jos se olisi ollut mahdollista.

SHOKKIHOITO VOI joskus parantaa pahasta ukkospelosta. Niin kävi minulle. Olimme parhaan ystäväväitreni kanssa vanhempieni mukana kalamatkalla Kuvansissa sijaitsevalle mökkillämme. Vanhemmat lähtivät laskemaan verkkoja kauniissa kesäillassa ja me jäimme mökille kahdestaan enemmän kuin mielellämme. Jokin aavistus ajan nopeasta kulumisesta ja siitä, etteivät vanhemmat olleet vielä palanneet sai minut menemään veranalle ja katselmaan tarkemmin ympäristöä. Mökkin takaa nousi musta pilvirintama, jonka airueena tuuli taivutti jo pihapiirin puita. Karkuun ei päässyt nopeasti etenevää ukkosrintamaa. Ja minne me olimme menneekään?

Oli kuin helvetin esikartanossa: salamat välähtelivät, paukkui, tuuli ja satoi. Tarrauduimme toisiimme ja olimme valmiina sääntämään pihalle, jos salama olisi iskenyt lähelle. Paniikinappulan ollessa jo puolessa välissä pohjaa, tuli harvinaisen kirkas ajatus mieleen. Tämä on nyt sitten se pahin paikka. Jos tästä selvitään, ei syytä pelkoon, koska pahempaa ei voi tulla. Ja selvitettiin sitä. Yhtä nopeasti kuin rintama oli tullut, yhtä vilkkaasti se myös katosi. Ja kohta tulivat saateen kastelemat vanhemmat rantaan. He olivat ehtineet saareen myrskyltä suojaan. Me siinä sitten elvisteltiin, jotta hirveä oli myrsky, mutta eipä pelätty. Olivat uskovina.

Sen pituinen se ukkospelko. En pelkää, mutta kunnioitan taivaan voimia.

ASIAINTUNTIJAT RAUHOITTELEVAT, että fobioiden, eli pelkojen taustalla on usein täysin ymmärrettävä syy. Ihminen pelkää korkeita paikkoja tai myrskyä, koska sisäänrakennetut selviytymisviestit ohjaavat välttämään vaaratilanteita. Hoitoa pelot kaipaavat vasta, jos ne haittaavat jokapäiväistä elämää.

EIJA KOSUNEN
päätoimittaja

Nokkonen

Heinäveden Lehden kesälehti

www.heinavedenlehti.fi

Painopaikka: LEHTISEPÄT
www.lehtisepat.fi

Heinäveden Lehden tilaushinnat:

2011 kotimaahan:
Kesto 62 e: maksu 2 erässä 2x31 e,
3 erässä 3x20,70 e, 4 erässä 4x15,50 e
Vuosisikerta: 70 e.
Tilaukset: 4 kk 29 e, 6+1 kk 42 e
Tilauksen maksuistutuksesta perimme 5 e.
Kesälehti Nokkosta saa useimmista Heinäveden yrityksistä ja Heinäveden Lehden konttorilta koko kesän ajan.

Markkinointi, asiakaspalvelu, tilaukset ja ilmoitukset: 017-562 571, Eija Vaskin ilmoitukset@heinavedenlehti.fi

Toimitus: Eija Kvintus ja Ritva Niiranen
p. 017-561 750
uutiset@heinavedenlehti.fi

Päätoimittaja: Eija Kosunen
p. 017-561 270, 040 590 5571
paatoimittaja@heinavedenlehti.fi

Heinäveden Lehti

Eija Kosunen

Eija Kvintus

Eija Vaskin

Ritva Niiranen

Tuhti tietopaketti Heinäveden kesästä - jo 21. kerran.

ISSN 0782-5781

Toimitus ja konttori:
Kermanrannantie 8, Heinävesi
Postiosoite:
Kermanrannantie 8, 79700 Heinävesi
Avoainna: ma, ti ja pe klo 9–15,
ke ja to klo 11–15
Painosmäärä: 14 000 kpl
Julkaisija: Maakunnan Sanomat Oy
Sivunvalmistus: Heinäveden Lehti